

i Salen have saa megen politisk Fornemelse, at de forstaa den Følelse, som dikterede os vor Optræden overfor Hans Jørgen Nielsens eventuelle Kandidatur.

Andreasen: Først skal jeg tillade mig at bringe den højtærede Minister for offentlige Arbejder en Tak for det Svar, han gav paa mit Spørgsmaal angaaende Jernbanelovens Gennemførelse. Jeg anerkender Rigtigheden af de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte om sin Stilling som Ordfører for det Udvalg, der i sin Tid behandlede det paagældende Lovforslag, og skal kun tilføje, at da det Baneanlæg, i hvilket min Valgkreds er særlig interesseret, nemlig Banestrækningen Næstved—Ringsted, netop var foreslaaet af Kommissionen, forventer jeg den højtærede Ministers varme Interesse for, at dette Statsbaneanlæg fremmes.

Jeg skal saa henvende nogle Ord til den højtærede Justitsminister. Ogsaa ham takker jeg, fordi han har besvaret min Henvendelse angaaende Spørgsmaalet om kriminel Tiltale mod Privatbankens Direktion, men til denne Tak kan jeg ikke knytte den Udtalelse, at jeg føler mig tilfreds med det Svar, den højtærede Minister gav. Jeg kan stadig ikke se rettere, end at det Resultat, man er kommen til, indeholder en Krænkelse af Retsbevistheden i vort Land. Jeg var fuldt klar over, at den højtærede Minister som Forsvarer i Rigsretten havde udtalt de Ord, han forleden tog Anledning til at citere, men disse Udtalelser afkræfte aldeles ikke Indholdet og Betydningen af det Citat, som jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, da jeg første Gang havde Ordet. Det staar fast, at den højtærede Justitsminister oppe i Rigsretten lagde Hovedansvaret for den sørgelige Affæres kolossale Omfang netop paa Privatbankens Direktion, og han benyttede den bekendte Vending, at Privatbanken vidste jo hundredfold mere end denne Regnskabspostering.

Jeg kunde ønske i denne Forbindelse at henlede Opmærksomheden paa en lille Polemik, der i Oktober Maaned 1908 fandt Sted mellem det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Privatbankens Direktion. Det ærede Medlem havde den 2den Oktober heri Tinget udtalt, at i Privatbanken kunde de vide, at Justitsminister Alberti var en Bedrager. Herpaa tog Privatbankens Direktion til Genmæle og udsendte en offentlig Erklæring gennem Bladene. Det ærede Medlem gav et Svar, der efter min Mening var af ikke ringe Interesse. Det var i Virkeligheden et godt Svar. Det ærede Medlem henviste til, at der i

„Politiken“ for den 31te Maj 1908 fandtes et udførligt Referat af den meget omtalte Sparekassgeneralforsamling i Roskilde. I dette Referat findes anført en Udtalelse, som Revisor Stage ved den Lejlighed fremsatte, foranlediget ved den bekendte Forespørgsel fra Sagfører Borre i Nykøbing. Han sagde: „Vi Revisorer se ganske vist ikke Beholdningerne af Obligationer, men vi faa et Bevis fra Privatbanken for, at Værdipapirerne ere deponerede der. Der staar i Beviset, at Værdipapirerne ligge i Banken frie og ubehæftede og staa til Sparekassens Disposition.“ Saa spørger det ærede Medlem fra Ringkøbing i sin Erklæring: „Hvad vidste nu Privatbanken om denne Sag fremfor vi andre? Den vidste, at Banken ikke havde udfærdiget noget Bevis som anført, og at et saadant Bevis, hvis det eksisterede, maatte være falsk, og endelig vidste den, at den ikke laa inde med Sparekassens Værdipapirer frie og ubehæftede“. Det ærede Medlem kommer saa ind paa, hvad man kunde forlange, at Banken skulde gøre. Det er hævet over enhver Tvivl, at Privatbankens Ledelse kendte dette Referat i „Politiken“, heller ikke et eneste Menneske fandt paa at benægte det. Saa siger det ærede Medlem, da Spørgsmaalet er, hvad Banken burde gøre: „Den kunde have udstedt en offentlig Erklæring til Hr. Stage om, at der ikke fra Banken var udfærdiget et saadant Bevis som af ham anført, og at Banken ikke laa inde med Sparekassens Værdipapirer frie og ubehæftede. En saadan Erklæring vilde med ét Slag have aabnet alles Øjne“.

Det er Kærnen i denne Sag, at Privatbanken vidste mere end nogen anden i dette Land om Albertis Forhold, saa meget mere maatte det ærede Medlem fra Ringkøbing være fuldt berettiget til at fremkomme med de Udtalelser, her ere citerede. De ville findes i „Berlingske Tidende“ for 7de Oktober 1908. Jeg vil da sige til den højtærede Justitsminister, at naar Landets højeste Domstol i denne Sag har fældet en Kendelse, der juridisk set dømmer en forhen værende Minister og moralsk set dømmer en anden forhen værende Minister, og jeg betragter disse to Ministres Ansvar overfor Sparekassen som i Virkeligheden juridisk set mindre end Privatbankens, finder jeg det urimeligt, at Privatbanken skal slippe for Tiltale og for Dom. Jeg gør mig ikke her til Tolk alene for min egen Opfattelse, men jeg kan forsikre den højtærede Minister, at naar han drager ud i Sjælland — og som han anførte i sin Tale, har han jo jævnlige været ude til Sparekassemøder i Anledning af Kata-